



MAGDA GABÀS | Integrant de Veus en Vers

“El repte ‘Poemes per als absents’ és gran per la càrrega emotiva que tindrà”

Gabàs (Lleida, 1955) és, com ella diu, “alpicatina d'adopció”. Hi viu des de 1999 i de seguida es va integrar a la vida del poble. Explica com es va formar Veus en Vers, un grup de quatre rapsodes, molt vinculats a la vila i que, després de tres anys de trajectòria i de pensar projectes i sorprendre el públic, s'estan fent un nom en el món del recital poètic en llengua catalana. Dirigits per Joanmiquel Franco, portaran, el dia de Tots Sants, un repte al cementiri d'Alpicat, *Poemes per als absents*: recitar obres dels nostres poetes més famosos, des de Torres a Margarit, per tenir un record, a cops dolorós i punyent, però sempre esperançat, per als qui ens han deixat.



ragall, Margarit o Maria Mercè Marçal, amb acompanyament al piano.

És tot un repte.

Poemes per als absents de moment està tenint molt èxit. L'Ajuntament d'Alpicat de seguida ens va donar suport i ja tenim peticions personalitzades, però som conscients de la gran càrrega emotiva que suposa aquesta iniciativa. De fet, més d'algun vilatà, en demanar-nos un poe-

ma, es va posar a plorar...

La poesia sempre ha tractat la mort.

Els poemes que el Joanmiquel ha escollit escrupolosament en parlen. Però no és el mateix escoltar els versos dolços de Martí i Pol que els crus i descarnats de Vinyoli o Margarit. Pensem, però, que un dia com Tots Sants, en què el cementiri pren un significat tan especial, la poesia amb música contribuirà a fer més dolç el record, dins del dolor i l'enyorança.

S'ha fet en altres llocs?

Hi ha precedents, sí. Però allò que estem acostumats és a escoltar versos per fer memòria d'algun finat il·lustre. El dimarts els versos aniran dedicats a persones anònimes, recordades pels seus familiars i amics. La mort ens fa iguals... Tant de bo tingui la mateixa acollida que la il·lusió que hi hem posat.

“Som a l'acabatall/d'una migrada vida:/son, gana, fred, no compten ja,/sols una cara amb ulls/esbatanats contempla/“el que en diem morir”./Petit farcell d'acumulades infelicitats/suportades al llarg del que en diem la vida,/no et mous, no fas cap gest de rebel·lia:/mors durament i simple./Que els burlers/deposin les trompetes esquerdades/davant aquest rogall”. Aquest és un poema de Joan Vinyoli que vostè recitarà dimarts.

Sí. És preciós i dur. També recitarem Torres, Ma-

No és el mateix escoltar els versos dolços sobre la mort de Martí i Pol que els punyents de Vinyoli o Margarit